

chúng tôi đi lấy hai túi đựng giấy lộn và nhặt rác hết một nửa sân. “Bây giờ con nhìn nửa sân này và nửa sân kia. Con có thấy khác nhau không? Đây gọi là sạch, con biết rồi chứ.”

“Khoan đã bố”, cu cậu kêu lên. “Con nhìn thấy một số giấy lộn ở đằng sau bụi cây kia kìa!”

“Tốt. Bố không đề ý. Mắt con tinh đấy.”

“Bây giờ trước khi con quyết định có nhận công việc này hay không, bố muốn nói cho con thêm vài điều nữa. Bởi vì khi con nhận làm rồi, bố sẽ không làm cho con nữa. Đó là công việc của con. Đây gọi là sự ủy quyền. Sự ủy quyền có nghĩa là “giao việc với sự tin cậy”. Bố tin con hoàn thành được công việc này. Bây giờ ai sẽ là chỉ huy của con?”

“Bố chứ còn ai?”

“Không, không phải bố. Con là chỉ huy. Con chỉ huy bản thân con. Con có muốn lúc nào bố mẹ cũng can thiệp vào công việc của con không?”

“Không ạ.”

“Bố mẹ cũng không muốn như vậy. Đôi khi điều đó làm chúng ta khó chịu, phải không con? Vậy thì con là chỉ huy của chính mình. Bây giờ, con đoán ai là người giúp đỡ con.”

“Ai ạ?”

“Bố. Con chỉ huy bố.”

“Con ấy à?”

“Đúng vậy. Nhưng thời gian của bố rất có hạn. Đôi khi bố lại đi vắng. Nhưng lúc nào bố có mặt, con cần bố giúp gì thì cứ nói. Bố sẽ làm những gì con muốn.”

“Đồng ý.”